

Deze film is beschikbaar gesteld door het KITLV, uitsluitend op voorwaarde dat noch het geheel noch delen worden gereproduceerd zonder toestemming van het KITLV. Dit behoudt zich het recht voor een vergoeding te berekenen voor reproductie. Indien op het originele materiaal auteursrecht rust, dient men voor reproductiedoeleinden eveneens toestemming te vragen aan de houders van dit auteursrecht.

Toestemming voor reproductie dient men schriftelijk aan te vragen.

This film is supplied by the KITLV only on condition that neither it nor part of it is further reproduced without first obtaining the permission of the KITLV which reserves the right to make a charge for such reproduction. If the material filmed is itself in copyright, the permission of the owners of that copyright will also be required for such reproduction. Application for permission to reproduce should be made in writing, giving details of the proposed reproduction.

SIGNATUUR MICROVORM:

*SHELF NUMBER
MICROFORM:*

M META 0139

5

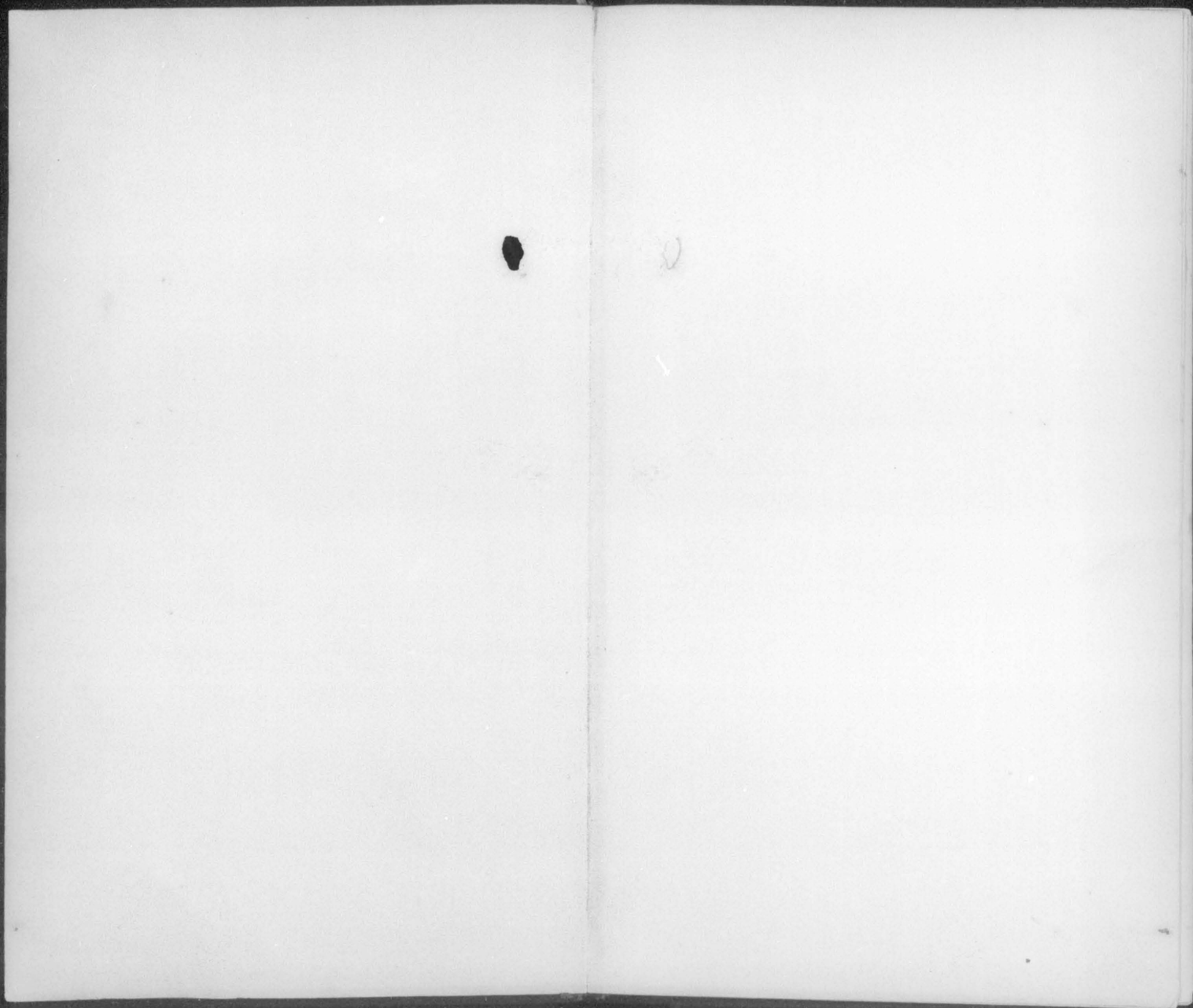
BIBLIOTHEEK KITLV

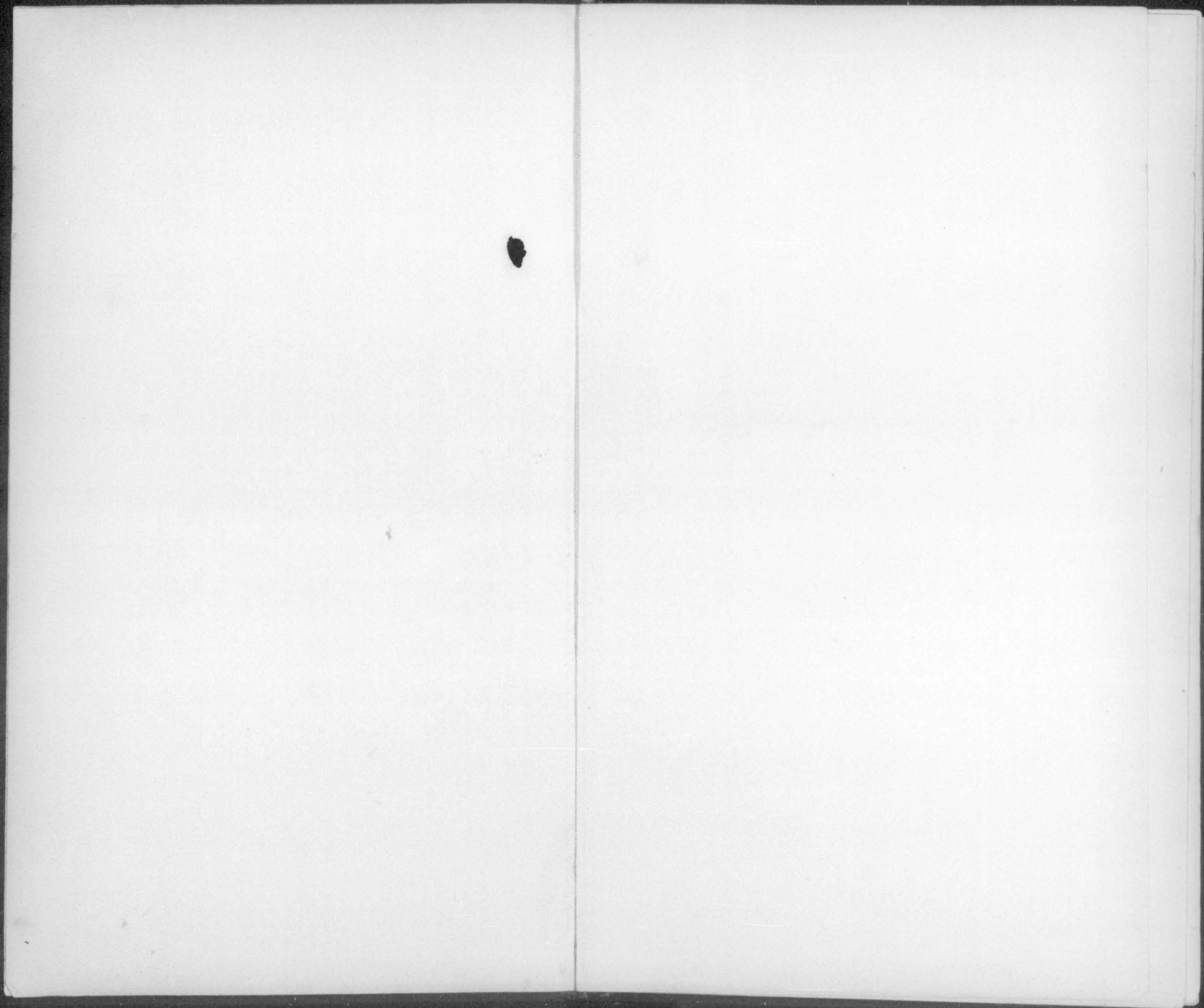

0001 4603

091 480 035

Agassiz 20/19
H. V. de Does.
O. J. E. Helberts - 11
Sengels 95

UIT MIJN PORTEFEUILLE.

cc
455

UIT

MIJN PORTEFEUILLE,

DOOR

mijner E. W. A. LUDEKING.

gep. door off. v. g. a. d. h. d. (d. h. d.)
O. L. L. L.

BATAVIA,
LANGE & Co.
1861.

63826

I N H O U D.

Reize van Holland naar Java. (Herinnering).....	1
Het leven.....	10
Aan Java.....	12
Aan Haar.....	15
Vriendschap. (In een Album).....	17
California.....	18
Middernacht.....	20
Andreas, Victor, Michiels. (Bij de oprigting van deszelfs Eerzuil te Padang.....	21
Sumatra.....	25
Aan Nederland.....	28
Aan Haar.....	31
Een levensdag.....	32
Op een bal.....	33
Vaarwel aan Brielle.....	34
Of ik u bemin?.....	36
Scheiden.....	37
(In een Album).....	39
Een Balkleed.....	40
Bij de kraters van den Merapi. (Fragment).....	41
Opvoeding.....	42

Bij een Bouquet.....	43
Dichter zijn.....	44
Twee dooden. (Ad memoriam amicitiae amorisque fraternae).....	45
Eene moeder aan haar vader.....	46
Bij de scinpaal te Padang.....	49
Eene moeder aan haar kind.....	51
Tjogrek.....	53
Twee moeders.....	55
Aan Betsy.....	57
Eene jonge vrouw.....	59
Liefde.....	61
Watersnood.....	62

REIZE VAN HOLLAND NAAR JAVA.

HERINNERING.

Op 't donker vlak van Helvoet's stroomen,
 Rust, aan het anker slechts geklemd,
 En in zijn dart'ling naauw te toomen,
 Het vaartuig voor de reis bestemd;
 De Doelwijk, die, als adelaar,
 Het veld der zeeën zal bebouwen,
 En trotsch en fier schijnt voor 't gevaar:
 Een zeegod vol van zelfvertrouwen!
 Wat rust hij kalm thans op die reê;
 Nog kalm, o ja!... maar weinige uren,
 Dan zal zijn steven zeewaarts sturen,
 En wordt hij speelbal van de zee!
 Dan slingrend als een popelblad,
 Door stormwind wieg'lend rondbewogen,
 Dan mag hij vrij op fierheid bogen,
 Maar slaaf der zee... zal 't niets vermogen
 Als 't schuim langs boeg en boorden spat!
 O! als hij d'oceaan doorsnelt,
 Zijn schikbre golven door zal jagen,
 Op bergen schuim daarheen gedragen,
 Bij eeuwig zweepend golfgeweld;

Wat is hij dan bij d'oceaan?
 De worm in loop bij 's adelaars jagen,
 Een zucht van menschlijk boezemklagen,
 Bij de adem van d'orkaan!

„Het anker op” „zoo klinkt 't bevel.
 Het volk zingt welgemoed zijn zangen,
 En wij, naar Java vol verlangen,
 Wij brengen Holland 't laatst „Vaarwel!”
 Niet in gezang en niet in tranen,
 Maar kalm, een schijnlach op 't gelaat,
 't Gevoel waarvan het harte slaat,
 Mag op 't gelaat geen weg zich banen,
 Daar weenen 't manlijk oog misstaat!
 Maar, mogen wij 't gevoel bedwingen,
 Dat opbruischt in het droef gemoed;
 O! 't land van zooveel zegeningen,
 Van ouders, vrienden en het zoet
 Der jeugd en haar herinneringen,
 Die grond eischt ongevraagd een groet.
 Al zij 't ook slechts één blik der oogen,
 Één blik, een enk'le blik alleen;
 Maar, die toch toont hoe 't zwijgend hart
 Door droeven weemoed is bewogen,
 En strijd voert tegen zielesmart!
 Dien werpen wij naar 't land nog heen,
 't Welk wij voor langen tijd verlaten,
 Of welligt nimmer weér betreên;
 Het land door allen aangebeên,
 En dat geen Neêrlandsch hart kan haten.

Vol vuur wordt 't anker opgewonden;
 Daar zwelt het zilverblanke doek
 Als zeilen aan de raa's gebonden,

En weldra wordt den laatsten hoek
 Van Holland, onze groet gezonden.
 Dáár sterft de laatste stip van 't strand,
 Vaarwel, gelukkig vaderland!
 En thans . . . alleen het bruischend nat
 Der Noordzee golft ons schuimend tegen,
 Nu wordt de zee voortaan ons pad,
 De hemel rigtsnoer onzer wegen!
 Het schip dat voor den tweeden keer,
 Het waterveld der zee betrad,
 Danst op de golven op en neêr,
 Als of het niets te vreezen had.
 Niet nu, als slechts een kalme wind,
 Het voortstuwt naar gewenschte dreven,
 Maar als door stormenstrijd verblind,
 Eens welligt de Oceaan zijn kracht
 Zal oefnen, dat zelfs 't hart zal beven,
 Dat thans zijn vruchtloos woên belacht!
 Niet thans, nu 't fier zich kan verheffen,
 Gelijk op Helvoet's kalme reê,
 Maar als de storm ons doet beseffen:
 „Uw vaartuig is slechts slaaf der zee!”

Gelijk een dartlend, spelend kind,
 Op lente's lieflijk bloemtapeet,
 Zoo snelde 't vaartuig heên! De wind,
 Die immer 't zeildoek zwellen deed,
 Joeg snel het langs de waterbogen,
 Als had het vleug'len aangetogen,
 In kalm, maar pijlsnel voortwaarts gaan,
 Als adelaar van de Oceaan!
 Daar rijst reeds Englands krijtbergwit,
 Door stormen grijs, en door 't gebit
 Der eeuwen, magtloos aangevallen;

Reeds Dovres met zijn ijzren wallen,
 Die ik als knaap reeds had betreên,
 Toen mij nog gulder zon bescheen,
 En 'k slechts, uit zwerfing lust, dat strand,
 Ging wisslen voor mijn vaderland!—
 Het vaartuig, als een strijdgenet
 Ten wedstrijd snellend, liet die kust,
 Weldra in nevlig niet verloren,
 En 't ijde thans met nymphentred,
 Die slechts op 't schuim der golven rust!
 En kronkrend teeknen zich de voren,
 Met sneeuw wit schuim en phosphorlicht,
 Dat meermaal de onafzienbre baan,
 Verlichtte van den Oceaan;
 Betoovrend voor 't gezigt!
 En elfmaal had de morgenstond,
 Het flonkrend starrenkleed verdreven,
 Of ziel daar rijst Madera's grond,
 Als met een nevelkleed omgeven;
 Madera zoo alleen! zoo hoog;
 Opstijgend uit het vlak der wat'ren,
 Wier golven om haar bodem klatren;
 Zoo eenzaam, als of voor ons oog,
 Een wolkenzuil werd voortgedragen,
 En op den wind daar henen toog!

En toen, voor drie en zestig dagen,
 Ving 't eenzaam scheepeling's leven aan,
 Geen landstip, die onze ooggen zagen,
 Op dees onpeilbre waterbaan!
 Slechts 't visschenheir zag men soms wild,
 Als kalme rust d'onstuimge paân,
 In wiegende armen had gestild,
 Met dart'le sprongen spelejagen.

En toch! wat scheppings majesteit,
 Wat grootschheid, wat bekoorlijkheid,
 Begroet daar 't oog! Het hemelrond,
 En 't eenzaam pad der zee, heeft woorden,
 Wier taal, in onvertolkbre accoorden
 Meer dan der lippen taal verkondt!

Schep u dien nacht vol sterrenglans,
 Als licht het schuimbed kranst der baren,
 Welks flikkeringen, wild in dans,
 Om 't hulplend vaartuig henenwaren!
 Geniet, als 't oog, in mijmrend staren,
 Niets tegenblijkt dan 's hemels trans,
 Op 't golvenbed, dat droef en zacht,
 Zich met de heldre kim vereent,
 En onuitspreeklijke indruk leent,
 Als 't eenzaam bruischend in den nacht,
 Zijn hulde brengt aan 's hemels pracht,
 Of 't lijklied zijner dooden weent!
 Schep u den aanblik meer dan schoon.
 Wanneer de zon ter kimmern zinkt,
 De hemel, als in goudglans, blinkt,
 En 't blaauw azuur vol rozengloed,
 Den laatsten kus ontvangt der stralen,
 Die schittring's moe ter kimme dalen:
 Der zonne lieflijke avondgroet!
 Schep 't u, wanneer dan nog 't azuur,
 Den goudgloed draagt, dien 't zonnevuur,
 Het schonk tot afscheid! Schep u dan,
 Wat nooit een mond vertolken kan;
 Wanneer die teedre goudgloed kwijnt,
 Als waar ze in sluinring weggezonden,
 Als 't hemelperk, nooit moe van 't pronken,
 In 't zilverkleed der maan verschijnt!

o! Maanlichtglans en zonneshijn,
 Als gij, met leliensatijn
 Of rooskleur, 't hemelperk begroet,
 Dan tolkt ge een Almagt aan 't gemoed,
 Op 't doodsch en somber zeeënveld,
 Meer dan de vuur'gste woordenvloed
 Van menschenlippen meldt!

Flaauw blies soms, sedert weinig dagen,
 De wind in Doelwijk's zeilenschoot.
 't Scheen, of 't den zeegod mogt behagen,
 Den wind, wiens gunst de kiel genoot,
 Ons nu te onthouden... O! de zee
 Scheen, wispelturig in haar gaven,
 Ons soms als speelpop rond te dragen,
 Als ware de Oceaan een reê!
 Maar zie de heldre lucht betrok,
 Er vielen wind en regenvlagen,
 Bij stroomen klettrend neergeslagen,
 Waaronder 't vaartuig werd begraven,
 En — scheurde 't floers dier wolken op —
 Dan prijkte lagchend 's hemelstrans
 In heldren middagzonneglans!
 Zoo zeilden wij, toen lang verwacht,
 Wij den passaatwind tegensnelden,
 Zich fier de blanke zeilen zwelden,
 Den boezem vol met wind bevraecht,
 En 't loggen negen mijlen telde.
 Toen plooide op nieuw zich 't watrenkleed,
 Tot golven zaâm, en voorwaarts vliedend
 Zag men weer 't schuim, dat sneeuwwit ziedend,
 Opstuivend langs de boorden gleed.

Na drie en zestig lange dagen,

Dat wij niet dan den Oceaan,
 En 's hemels blaauwe bogen zagen,
 Één schip slechts in 't verschieft mogt dagen:
 Een medezwerving op de paân
 Naar Java's grond... toen kwam de dag
 Dat de oogblik, bij het morgenlichten,
 In 't naar den horizon zich rigten,
 Weer voor het eerst een landpunt zag.
 De zee stond hol— een ferme bries,
 Die ons als 't ware er heen deed snellen,
 Daar hij als marszeilskoelte blies;
 Deed Doelwijks blanke zeilen zwellen;
 't Groot marszeil, dat twee reven droeg,
 Heeft 't vaartuig ijzervast te loef:
 Terwijl de ranke en trotsche boeg,
 d' Onstuim'gen Oceaan doorgroef!
 De stuurman had bij 't morgengloren,
 Dat land ontwaard, in 't ver verschiet,
 En, hoe in ne'vlen ook verloren,
 Het zeemans oog bedroog zich niet;
 Reeds nadren wij! Hoe woest en wild
 Is de aanblik van uw naakte zoomen,
 St. Paul! waarop 't geweld der stroomen,
 Toch zijn ontembre kracht verspilt!
 Hoe kwaamt gij daar, verloren aarde?
 Tot rots versteend op d' Oceaan.
 Zult ge eenmaal, hoe de tijd u spaarde,
 Niet in der golven schoot vergaan?
 Hij zegeviert, of weet gij 't niet,
 Dat zelfs één waterdruppel, spleten
 In uwen boezem groeft, zoo hij
 Slechts jaren rustloos neêr mag vallen!
 Maar neen! na hoeveel jarentallen,
 Zijn tand is niet zoo sterk als gij,

En kan zich tegen u niet meten!
 Gij ruwe en onbevruchte klip,
 Waartegen, bij het woest geweld
 Van uwe branding, 't hechtste schip,
 Onredbaar ten verderve snelt!

Nog veertien dagen — en het oog,
 Ontmoet Straat Sunda's groene zoomen.
 Wat indruk toch mijn hart bewoog,
 Waaraan zoo lang reeds was ontnomen
 Dat lieflijk groen? O 't oog alleen
 Staart zwijgend op die vreemde streken,
 Met een genot niet uit te spreken,
 En reeds op vleug'len snelde ik heen!
 „Land!” o! als acht en tachtig dagen,
 Schoon voorspoed zulk een reis bekroont,
 Men slechts de zee heeft gâgeslagen,
 Die cenzaam steeds hetzelfde toont;
 Als ons dan 't „land!” weerklinkt in de ooren,
 Dan bruischt een traan op uit 't gemoed,
 Een traan uit zielsgeluk geboren,
 En onuitspreek'lijk mild en zoet!
 Land! toovermagt omzooft de lippen,
 Als 't trillend hart van vreugde gloeit,
 En hem het „welkom!” doet ontglippen,
 Dat zwijgend van die lippen vloeit.

Één morgen nog en vol verlangen,
 Blijft 't oog aan gindschen nevel hangen,
 Nog scheem'rend in het ver verschiet;
 Waar 't, op der golven rustig pad,
 Dat weem'lend tal van masten ziet,
 Wier aantal de oogblik niet omvat!
 Want uit dien nevel zal weldra,

Ons 't doel, zoo zeer verlangd, begroeten,
 De waarheid iedren droom verzoeten:
 De reede van Batavia!
 „Val 't anker neêr!” weer klinkt het lied,
 Als welkomstgroet der schepelingen;
 Weer mogen wij 't gevoel bedwingen;
 Maar 't kloppend harte... neen, dat niet!
 Het hart, dat door geen magt geboeid,
 Gevoelt wat niemands mond kan uiten,
 Als 't zich het doelwit ziet ontsluiten,
 Dat 't vurig „welkom!” tegengloeit!
 En thans rust dan onze adelaar,
 Die zes en dertig honderd uren
 Naar vreemde landen heen mogt sturen, —
 Al deed de zee, geen storm verduren, —
 Langs wankle paden, vol gevaar!
 De reis is dan volbragt! — O! jaren,
 Mogt gij zoo fier, voorspoedig, snel,
 Nog heen en weder 't huiswaart varen.
 Ja, Doelwijk! 'k bragt u mijn vaarwel,
 Maar 'k hoop, dat gij nog menigmalen,
 Der zeeliên ijver moogt betalen,
 Door voorspoed, zegen en het zoet,
 Dat gij den zeeman smaken doet;
 Moog 't vaartuig, 't welk zijn al, zijn leven,
 Op zijn zoo wanklen boôm bevat,
 Hem zegen voor zijn vlijt steeds geven,
 Op zijn gevaarvol levenspad.

HET LEVEN.

Dartel als het vlinderwieg'len,
Snellen dag en jaar daarheen;
Welke droomen we ons ook spieg'len
Van geluk en zaligheên;
En wat in den loop der jaren,
Onze vreugde of zorgen waren,
Alles wordt vergetelheid.
O! aan iedren stap van 't leven,
Blijft een éénig iets slechts kleven:
't Beeld der onbestendigheid!

Mogt ge een pad vol heil u banen,
Loeiden stormen in uw hart,
Bloemen, doornen, vreugde en tranen,
Zielsgeluk en zielesmart;...
Alles, toekomst zelfs en heden
Vlieden spoedig in 't verleden.
Hemelzoet en hellerouw...!
Alles vliedt, hoe ook verkregen;
Zelfs herinn'ring blikk ons tegen,
Der vergankelijkheid getrouw!

Heden! — Zie dat knaapje rusten
Op der moeder zachten schoot,

Al haar hopen, al haar lusten,
Moederschat, oneindig groot!
Hoop haar's harten, lust des levens,
Grootste en reinste zegen tevens
Waar zij, o! zoo teer om bad...
't Knaapje zal tot jongeling groeijen
Haar des levens wee vergoeijen, —
Steun zijn op haar levenspad!

Morgen! — 't rouwfloers om de leden,
Knielt die moeder eenzaam neêr,
't Knaapje stierf! En doof voor beden,
Geeft het graf haar kind niet weêr!
Gistren droomde zij haar schreden,
Nog een bloempad, als een Eden,
Dat haar 't zoetst geluk ontsloot;
En verdord zijn thans die bloemen,
Die ze gistren nog mogt roemen,
Heden 't rouwbed van den dood!

't Leven is een boek, met kleuren
En met schaduw ook bedeed!
Lusthof, die vol valsche geuren,
't Sluim'rend menschlijk harte streelt!
Werkkring waar van daag gebeden,
Morgen roekloos wordt vertreden,
Die meer zorg dan vreugd besluit...
En waarvan, door niets gebonden,
Zelfs geen enkele seconde
't Raderwerk van 't Einde stuit!

AAN JAVA.

O, Java's klimaat! dat den bodem verschroeit,
Met vuurgloed den luchtstroom verzengt,
Waar naauw, als de regen de sawa's besproeit,
Met kletterende stroomen ter neder gevloeid,
Een stonde ons verademing brengt!
O, keerkrings natuur! die een luister ontplooit
In bloemen, zoo trotsch en vol pracht,
O, gij! in eene eeuwige lente getooid.
Geen winter, die sneeuw op uw velden ooit strooit,
Geen ijs dat uw stroomen bevracht!

Uw schepping is trotsch, en uw hemelazuur,
Zoo vlekloos bij zonnelichtgloed!
Uw donder zoo woest, als de gansche natuur,
Bij bliksemlichtschittring zich hult als in vuur,
En knettrend uw bergen begroet;
Uw rotsen, uw bergen!..... wier scheemrende kruin,
In 't eindeloos niet zich ontplooit;
Uw stormwind, die huizen verandert in puin,
Al zijn 't ook paleizen van rots en arduin,
Die boomen als bladren verstroot.

Maar toch als de donder uw luchtruim vervult,
De regen uw bodem bespoelt.
De bliksem uw hemel met vuurglans omhult,
Wiens schittring, zoo fel, 's menschen oogblik niet duldt.
De stormwind uw bodem omwoelt;
Dra volgt toch weer rust, na de strijd is volbragt.
En wasemt uw bloembed weêr geur;
De lucht werd met lieflijken balsem bevracht,
De regen zoo smachtend door 't bloembed verwacht,
Schonk frischheid en teedere kleur!

En geur siert uw lieflijke bloemen, wier zoet,
Geen bloem, dáár in Holland bevat!
Melatti, wier sneeuw wit de gitzwarte gloed
Der lokken verhoogt, door geen oog zoo ontmoet,
Gelijk dáár een schoone nooit had!
De roos, welker geurbron, zoo zoet zich ontplooit,
Als de uchtend het hemelveld kleurt.
De mijrth en kemoenie, zoo sneeuw wit getooid,
Tjempakâ, die balsem van 't Oost rond zich strooit,
De Tongking, die lieflijk geurt.

Hoe schoon is uw hemel, wanneer, in den nacht,
Die lichtzee van sterren hem tooit,
Als 't vlekloos azuur, met verblindende pracht,
Dat vonkelend kleed van robijn en smaragd,
Langs 't veld van dien hemel ontplooit!
En wie maalt uw grond, als, op 't hemeltapeet,
De lichtglans der maan zich onthult,
Als 't lijdende hart al zijn weemoed en leed,
Bij 't flikkren dier duizende sterren, vergeet,
Met kalute en met rust wordt vervuld.

En Java! schoon land! is uw grond niet als goud.
 Die meetlooze schatten ons biedt;
 Zoo kwistig aan duizenden schepen vertrouwd,
 Wier kiel, af en aan, 't veld der zeeën bebouwt,
 Naar Neêrland's of Java's gebied!
 Ja, Java! schoon land! door geen land evenaard,
 Wat schonk niet natuur aan uw grond?
 Uw schepping zoo schoon, door geen oog nog ontwaard.
 Uw rijkdom, waar 't Noorden en 't Zuiden op staart,
 Verbreiden uw naam in het rond!

A A N H A A R.

O, toen mijn oogblik, voor 't eerst u ontmoette,
 'k Weet niet, wat aandrift mijn boezem bewoog!
 En toen uw oogblik, den mijnen begroette...
 Wat las ik toen in dat zacht smeltend oog?
 Zie, 't bleef verrukt, op uw gitzwarte haren,
 Op uw bevallige trekken steeds staren:
 't Was of uw aanblik, me een hemel ontsloot....
 'k Voelde betooverd, mijn boezem ontgloeijen
 Aan uw liefallige schoonheid, mij boeijen,
 Wijl mij uw naam van de lippen ontvlood!

Gij zijt zoo schoon, zoo bevallig, aanminnig,
 Bloem van het Eden, in 't lentegetij!
 O! uit uw blik straalt een hemel, zoo innig,
 Harte betoovrend, en zalig voor mij!
 't Gitzwarte hair... en die blos, op uw wangen,
 Schoon, als de meiroos, door dauwdrup bevangen,
 't Zacht blaauwend oog schenkt uw hooger waardij;
 Ja, 'k roep uw aanblik, zoo zoet en zoo teeder,
 Telkens in de innigste droomen mij weder...
 Slaap ik of waak ik, gij blijft mij op zij!

U, die alzoo mij den boezem vervulde...
 U, de eerste toonen, voor u... 't eerste lied!
 't Zij, aan uw naam, aan uw beeldtnis een hulde,
 Maalde ook mijn hand, naar uw waarde, u niet!
 Beeldschoone maagd, als een Engel bevallig...
 Wie kan uw beeld zoo gevierd en liefvallig,
 Schetsen? Neen, 't zij in ootmoed vertrouwd,
 Dat ik uw schoon noch uw liefde kan malen,
 Evenzoo min, als den gloed van de stralen,
 Die men in 't lichtkweekend Oosten aanschouwt.

VRIENDSCHAP.

(IN EEN ALBUM.)

Bloemen bloeijen, bloemen prijken, bloemen sterven en vergaan,
 Hoe de roostak welig pronke, met zoo menige knop belaañ!
 Zoet door schoonheid, mild van geuren, éénig door haar teedre pracht,
 Is de roos als ze op heur stengel oogeboeijend tegenlacht.

Zoo is vriendschap als haar schoonheid, als haar zoete geur; háár zoet,
 Bron van milde zieleweelde, als ze ontluikt in ons gemoed!
 Tegenlachend, zieleboeijend... maar ook, als de roos, weldra,
 Laat ze ons vaak den dorren stengel, vol van spitse doornen, na!

Zoo is vriendschap, niet in waarheid, maar die hartstogt, die in schijn
 Ons ghuicheld, ons geloochend, niets meer dan die roos mag zijn;
 Heden bloeijend, morgen stervend, duizendwerf op aard ontmoet,
 En ook duizendwerf, met tranen van bedrogen heil, geboet.

O, zoo gij op rozen wandelt, bouw op vriendschaps eeden niet,
 Daar zij, als uw rozen dorren, met der rozenpracht ontvliedt;
 Maar zoo 't speelziek noodlot eenmaal, doornen voor uw schreden strooit,
 Zoek dan ware, opregte vriendschap... doornen, ach! die vleijen nooit.

CALIFORNIA.

Krelis zag eens, bij het lezen
Van een dagblad, maanden oud,
Dat er was een land verrezen,
Vol van goud!
„Hoe — sprak Krelis — goud bij hoopen?
„Kom, ik ga mijn boel verkoopen,
„'k Ben nog nauwlijks veertig oud!
„Thans is 't niets dan ploetren, zorgen,
„Van den morgen,
„Tot den laten avond toe!
„'k Ben al lang dat leven moe!
„Trui! — tot weerhelt hem gegeven—
„Trui! — zei Krelis, — hoor eens even,
„'k Heb mijn leven,
„Steeds gearbeid voor ons brood,
„En ik heb, na veertig jaren,
„Niets meer kunnen oversparen,
„Dan dit hutje... armzalig groot,
„En een ezel, oud en mager,
„En een varken zonder vet,
„'t Was veel beter, bij den slager,
„Voor wat guldens omgezet!
„Hoor nu eens:
„Er staat geschreven,

„In de krant
„Dat er ergens... zeg! een land,
„Vol van goud, is aangedreven!
„Gaat ge meê?
„Laten wê alles maar verkoopen,
„Ginds staat beter toekomst open:
„Goud bij elke schreê.
„'t Varken en dien ezel, zeg,
„Kom! doen wij die dad'lijk weg.
„Hoe! zei Trui, hoe kunt ge 't vragen,
„Hoe! mijn ezel, ach! dat dier,
„Troost en lust van al mijn dagen,
„Krelis, neen! ga 'k ooit van hier,
„'k Ga met hem of nimmer, neen!
„Ga ik naar dat goudland heên!
„Ach, mijn ezel! God, bewaar me!
„Zoo mij ooit dat dier verliet;
„Wilt gij gaan, welaan, dan ga je,
„Maar hoeveel men voor hem biedt.
„Ik verkoop mijn' ezel niet!
„Nu! — sprak Krelis om het even,
„Als hij jou zoo dierbaar is,
„Wil ik jou je zin wel geven;
„Hoor eens Trui, als 't mogelijk is,
„Kan hij met ons medevaren,
„'t Zal toch wel geen opzien baren,
„Hij gaat zeker niet alleen:
„*Er gaan wis meer ezels heên!*

MIDDERNACHT.

Gij slaapt!... gij, die mij op mijn paden,
Met rozenkeetnen aan u boeit!
Die in dat smachtend oog laat raden,
Wat me op uw lippen tegenvloeit!
Slaap zacht! O, dierbre! mij ten zegen
En eindeloze zaligheid;
o! Vurig gloeit mijn hart u tegen
Tot de eeuwigheid!

Slaap zacht! o, mogt ge uw slaaf mij heeten,
Meer dan uw schaduw u getrouw!
Niets zoudt ge als wensch u ooit vermeten,
Wat ik niet trouw vervullen zou!
Gij slaapt?— slaap zacht, ontwaak tevreden,
Een glimlach om den rozenmond!
Geluk brenge u het komend heden
Ten morgenstond!

Ja! sluimer zoet en zacht, mijne Engel!
En droom van eindeloos geluk,
Totdat ik in mijn arm u strengel,
Voor eeuwig aan mijn boezem druk!
Slaap zacht... 'k zal om uw sponde waken,
Uw beeld heeft zooveel zaligs in.
Gods Engel zweve u om de slapen,—
U, die 'k bemin!

ANDREAS, VICTOR, MICHIELS.

(BIJ DE OPRIGTING VAN DESZEELFS EERZUIL TE PADANG).

De vlag van Neerland was geschonden,
Zijn leeuw verneëdring aangedaan!
Doch zij, die 't roekloos onderstonden,
Dien dappre naar de kroon te staan,
Te honen... hen zou hij verkonden:
„Mijn arm wordt nog van staal bevonden,
En zal in 't stof u nederslaan;
Moet ook mijn bloed uit wonde op wonden,
Het voetspoor teeknen op de baan,
Waar ik de „wrake” voor zal gaan!

't Oproerig Bali, dorst het wagen,
In schandlijk schenden der verdragen,
Van vriendschap en van bondgenoot,
Den leeuw ten kampstrijd uit te dagen!
Maar hij, wiens driekleur nooit dan dood,
Of overwinning zich ontsloot,
En die, het slagzwaard in de handen,
Zoo dikwerf met een honderdtal,
Zelfs duizenden durfde aan te randen,
Hij snelde naar des vijands stranden,
En brulde luide om Bali's val!
Reeds tweemaal was de leus gesproken,
Die onze dappren voorwaarts riep:

En o! helaas! zoo menig sliep,
 Van 't zoete levenslicht verstoken;
 Maar toen zijn stervende oogen loken,
 En hem een vriend in de armen nam,
 Toen lispte hij: 'k word eens gewroken!
 Reeds tweemaal streed men, en nog kwam
 Het fiere Bali zich niet buigen,
 Doch eenmaal nog, en de ure kwam,
 Die van zijn diepen val zou tuigen!

Ten derdenmaal weer uitgetogen,
 Vol strijdlust, eendragtszin en moed,
 Was Neerlands leger heengetogen,
 En zette op Bali's grond den voet,
 Om op de onsterfelijke eer te bogen:
 „Het heeft, als meester, ons begraet;
 Gebeden, slaaf te wezen mogen!”
 De vijand streed, in woede ontfoken,
 En met een schrikbare overmagt,
 Maar door des legers moed en kracht,
 Werd de overwinning ons gebragt,
 En de eer van Neerland's leeuw gewroken!
 O, Bali! hoeveel kostbaar bloed,
 Doorweekte toen uw vruchtbre gronden!
 Hoe menig viel er, wiens gemoed,
 Nog vast aan 't leven was verbonden,
 Als aan uw hemel's zonlichtsgloed!
 Hoe menig vader, vriend of broeder,
 Of kind, de vreugde zijner moeder,
 Der oudren hope en eere en lust,
 Heeft daar de dood, bij 't offers vragen,
 De koude lijkwade omgeslagen,
 Bij 't strijdrumoer in slaap gekust!

Doch wel hen, die daar viel of streden!
 Ja! wel hen! Eere en warme dank,
 Dat Neerland's naam, niet meer als klank
 Gehoond, met voeten werd vertreden!
 Hun rust zij zacht! Hun roem mijn bede!
 O, gij die vielt! welligt geen hand,
 In onbewolkte levensdagen,
 Beproefd en altijd trouw verpand,
 Mogt gij een laatste bede vragen!
 Een enkle laatste groet opdragen,
 Voor hen, die in het vaderland
 U teer en trouw aan 't harte lagen!
 Geen moeder mogt uw lippen laven,
 U zegnen toen gij de oogen sloot,
 Geen treurwilg, 't rouwbeeld van den dood,
 Groeit ter herinnering op uw graven,
 Maar toch de eer van uw graf is groot!

Eén viel dáár ook! één in wiens naam
 Victorie woonde, en wien de faam,
 Reeds met een krans van laauwren kroonde,
 Voor 't geen als veldheer hij betoonde,
 Toen op Sumatra's westerkust,
 Der Padrie's dweepende oproerlust,
 Ons dorst belagen en te torgen!
 En hij, als adelaar, hun bergen
 Beklom en siddrend voor zijn magt,
 Hen kruipend aan zijn voeten bragt,
 Michiels! gij, die met reuzenving'ren,
 Het zwaard omklemd als oorlogsstaf,
 En wien u 't lot tot vijand gaf,
 Zoo dikwerf in het stof mogt sling'ren,
 Gij vielt! u wachtte dood en graf,
 Wat sterflijke eer u werd geschonken,

Wat laauwren om u hoofd geplooid,
 Door 't krijgsgeluk u voorgestrooid!
 O! hadde ook duizendwerf uw roem,
 In duizend levens zóó geblonken,
 Vergankelijk is des levens bloem!
 En bij 't gebulder van kanonnen,
 Al waart gij fier en onversaagd,
 Dáár heerschte een magt nog nooit verwonnen,
 Die hooger Almagt onderschraagt.
 De dood!... Michiels! Hij was volsponnen
 De draad, die wieg aan graf verbindt,
 En één voor grijsaard is en kind!
 't Was ook uw lot,.... en nimmermeer
 Zoudt gij als veldheer laauwren erven,
 Maar kondt ge ooit schooner u verwerven,
 Dan 't roemvol strijden, 't roemvol sterven,
 Op 't bloedig heldenbed van eer?
 Neen, mogt gij ook als lichtster glansen
 In 't strijdperk, en der dappren vaan
 Met eer en kostbren roem bekransen;
 Ook aan de onmeetbre hemeltransen
 Moet zelfs de zon eens ondergaan!

SUMATRA.

Sumatra! welk een kleed van weelde,
 Waarmeê Natuur U overgoot
 En onvertolkbaar mild bedeelde,
 Plooit ge om uw bergensrijken schoot!
 Gij hebt me uw godlijk schoon ontbloot
 Van eeuw'gen groei en somb'ren dood!
 Betoov'rend en verrukkend wild,
 Doet ge in uw *Kloof* den oogblik dwalen,
 Waar ge in een vorm U ons komt malen,
 Dat 't hart van vreemde ontroering trilt!
 Dáár in die diepten, waar natuur
 Geheimnisvol in bosch zich hult,
 En van 't begeerig oog niet duldt,
 Te raden wat dáár is! Hoe schoon,
 In 't zonneglanzend morgenuur,
 Prijkt daar die eeuwige kruinenkroon
 Van bosschen!... En hoe oogenboeiend
 Stroomt, als een zilver kronkelkoord,
 Wit schuimend over rotsen vloeijend,
 De *Batang Anéh* rustloos voort!
 Uw aanblik is zoo trotsch, zoo zoet!
 Uw bosschen, bergen en uw meiren,
Meninjoe met haar toovergroet,
 Waar ik mijn oog niet af kon keeren,
 Bij d' aanblik van den diepen vloed,

Die, kabb'lend langs der bergen voet,
 De stammen drenkt van reuzenboomen,
 Die, eenzaam aan die somb're zoomen,
 Zich spieglen in z'n zilvergloed.

.....

En gij *Merapi*, berg van dood,
 Van lava en van vuurvernieling,
 Wat grootschen aanblik vol bezieling,
 Die ge in uw vuurmuil mij outsloot!
Merapi! op wiens doodschen top,
 Acht duizend voeten hoog, — 't verschiet
 Me in *Agam's* vlakke staren liet;
 'k Klom huiv'rend langs uw wanden op,
 En 'k duizelde, toen bliksemgloed,
 Beneden mij, z'n vuurspoor straalde,
 De donder rolde aan mijnen voet!
 O! zooals gij Natuur mij maalde,
 Joeg zij mij vreeze in het gemoed.
 Ik trad terug, toen 'k voor den mond
 Uw's krater's stond!
 Dáár deed uw sulfurdamp verstikken,
 En 't somber bruischen van het vuur,
 Dat in zoo weinige oogenblikken,
 Een lijkkleed uitplooit voor natuur,
 Deed lang en spraakloos me U aanschouwen;
 Dáár durft de voet, hoe vast van tred,
 Zijn eigen schreden niet vertrouwen:
 Een enk'len stap te ver gezet.....
 En huiv'rig diep, dáár wacht als bed,
 Van vuur en dood,
 Des vuurbergs gloënde lavaschoot!

.....

Singkara-meir! dat 'k, bij den glans
 Der maan bezeilde en bij 't geflonker
 Der starren, die uw bergbosch-donker
 Omstraalden als een tooverkrans,
 Als waar' van diamant de trans
 Des hemels. Zilver scheen de vloed,
 En glanzend schuim troonde op de voren.
 En 'k staarde, in 't staren als verloren,
 Bij zooveel schoonheid, nooit ontmoet!

.....
 Dat 'k slechts *hen* opnoemde onder allen,
 Wier aanblik, als bij honderdtallen,
 Mij boeide en tooverde aan uw grond!
 Sumatra! uit uw schoonheidsbron,
 Dronk ik met vol genot uw gaven;
 Maar meer dan 't hart bevatten kon,
 Boodt ge om 't genietend hart te laven;
 Schoon zijt ge en grootsch, vol trotsche pracht,
 Waar ook de blik zich keeren moge,
 En tot aan 't perk der hemelbogen,
 Zijt gij met boeiend schoon bevracht!

AAN NEDERLAND.

Vaderland, zoo aangebeden...
'k Breng' u nog een laatsten groet!
Want de erinn'ring aan 't verleden,
Blijft mijn boezem altijd zoet.
Neêrland! schoon mij, bij ons scheiden,
Vreemd was, wat mij zou verbeiden.
Aan het brandend oosterstrand...
't Waren droomen, idealen,
Die 'k als jongling mij mogt malen...
Gij, gij bleeft mijn vaderland!

'k Minne u... O! niet uit te spreken,
Als een bloem den nchtenddauw!
Afstand kan den band niet breken,
Die mij aan u vasthecht! Zou
'k Mijn geboortegrond vergeten...?
Schoon ik d' afstand niet kan meten,
Dien een oceaen mij biedt...
'k Wil op vleugelen van droomen,
Mij nog wanen aan uw zoomen
Neêrland! ik vergeet u niet!

'k Speelde als kind, in de eerste dagen
Van mijn levens morgenstond,
Vol geneugte en zoet behagen,
Neêrland, op uw dierbren grond!
Onbekend met later leven,
Mogt de vreugd mij steeds omzweven,
Op het zorgvrij jonglingpad...
'k Was gelukkig! In uw dreven,
Schonk mij 't bloemvol lenteleven,
Al, wat ik gebeden had!

Vreugde, vriendschap, teedre droomen —
Bloemen, die het hart geniet —
Waren mijn!... 't Is me al ontnomen,
Sinds ik uwen grond verliet.
Zwervling, wien, naauw twintig jaren,
Droomen, vol genieten waren!
Zwervling, op de levenszee...
Nam ik van dat zoet verleden,
Voor mij zoo vol zaligheden,
Ach! alleen de erinn'ring meê!

Maar mijn hart zal haar bewaren,
Schoon een oceaen van tijd,
Van nog zooveel lange jaren,
Gij voor mij verloren zijt! —
Al die droomen, zaligheden,
Al die bloemen, die mijn schreden
Sierden op uw dierbren grond,
En het nimmer keerend leven,
Dat 'k mij dáár eens zag gegeven,
't Welk ik dáár alleen slechts vond!

Ja! wel kunnen zee en jaren,
 Me u ontrooven,— maar mijn *groet*,
 Zal u telkens tegenvaren,
 Uit een u gehecht gemoed!
 'k Wil u als droombeeld u beschouwen,
 U mijn lief en leed vertrouwen,
 Want mijn hart blijft u verwant;
 'k Wil zegnen en herdenken,
 Vaak een teedren groete schenken....
 Want gij blijft mijn *Faderland!*

AAN HAAR.

Een lied voor u, een zang van liefde en trouw,
 Een dichtertoon voor u als dankbre hulde.
 O! zoo ik kon naar wat mijn hart vervulde,
 Hoe 'k dan *uw* naam voor eeuwig heilgen zou.
 'k Bemid u, maar wat ook mijn hart u zing,
Uw naam eischt meer, *uw* liefde schooner zangen;
 'k Heb met *uw* „Ja!” des Hemels heil ontvangen:
Uw liefde is mij een zegening.

Lief zijt ge en goed!.... meer dan een Engel goed:
 'k Benijd aan elk den blik dier smachtende oogen,
 Uw glimlach, en hen die thans staren mogen,
 Op 't sierlijk hair, zoo zwart als ebbengloed.
 'k Benijd der lucht uw zoeten lippenaâm;
 Helaas, hij geurt mij arme! niet meer tegen;
 'k Gevoel het lood der smarten op mij wegen,
 En 'k lispel uwen dierb'ren naam!

Vaarwel! vaarwel! tot ik u weer ontmoet;
 't Geluk strooi mild zijn rozen op uw schreden,
 Getrouw wordt u mijn zegen toegebeden,
 Als 'k voor *U* bid, is 't bidden mij zoo zoet!
 Tot wederziens! Tot weer mijn oog u ziet,
 'k Uw zoeten lach en blik op nieuw aanschouwe,
 Uw welkomstkus mij beidt, mijn zielsgetrouwe!
 Zoolang vaarwel, vergeet mij niet!

EEN LEVENS DAG.

Weer snelde een jaar daarheen! Gij, die op bliksemvleuglen,
In dagen zonder tal, en wentling niet te teuglen

Uw loop volbrengt! O, tijd!... der scheppingseeuwigheid,
Hebt ge eenmaal zien ontstaan! En aan de Oosterkimmen
Hebt gij tienduizenden van eeuwen reeds zien glimmen,
En zijt dezelfde nog, bij eeuwenjarigheid!

Een jaar! Gewis een stond belangrijk voor ons leven,
Maar van dien tijd, een zucht... zoo duizendwerf gegeven,
Van hem, zoo eind'loos groot, als onbeperkt van vaart!
Dat ons bestaan, helaas nog slechts geen stip mag wezen
Van hem, die eenmaal, met het eerste licht verzezen,
In eene ademtogt... één wieg, één grafbed.... baart!

Maar toch! wat zegt een jaar bij d' ouderdom der dagen,
Nog eind'loos aan hun eind? Een worm bij 't ad'laar jagen,

Een ademtogt van ons, bij d' aâm van den orkaan,
Een diamant der aard, bij 't goud der hemelbogen,
Een schrede van Natuur, met 't scheppingskleed ontogen,
Een schrede van 't heela!... bij eindeloos bestaan.

OP EEN BAL.

Wat vlecht gij die bloemen in 't zwart van uw haren,
Wat golft u die zijde langs 't boezemblank heen!
Wat zweeft gij daar voort in den rondgang der paren
Als droeg u een ademtogt rond op uw schreên.
Wat snelt gij ten dans, met die gloed op uw wangen,
Jaagt u dan het hart zóó naar zinnlijk geneugt?
Is te dansen u dan zulk een bron van verlangen,
Van zuiver genieten, van lokkende vreugd?

Neen! schooner zijt gij, en gelijk aan Gods Englen,
Als 'k moeder u zie, en vol eindlooze min,
Het kind van uw harte aan uw boezem zie strenglen,
Dan heeft mij uw beeld meer betooverend's in!
Dan kan 'k u benijden, gevoelvol vereeren;
Dan zie ik u aan uwe roeping getrouw.
En kan ik als 't schoonste der schepping u eeren,
Als zorgende moeder en liefdrijke vrouw!

VAARWEL AAN BRIELLE.

Vaarwel! gelukkig land. Gij, die mijne eerste jeugd,
Daarhenen snellen zag, vol zorgeloze dagen
Van schuldeloos geluk en kinderlijk geneugt.
Hoe heeft op uwen grond mij vaak het hart geslagen,
Van nooit gekende lust en teedre zielevreugd!
Mijn Brielle! weet gij 't nog, hoe ik als dartlend kind,
Reeds d' eenvoud van uw paân, en 't murmlen van uw stroomen,
Meer dan het wuft vermaak der spelen heb bemind!
Hoe 'k dweepte met natuur en 't hart vol zoete droomen,
Dáár zoo gelukkig was, waar, aan Oostvoorne's zoomen,
De Noordzee henen vloeit, bij 't dartlen van den wind!
Mijn Brielle... dierbre stad! waar ik de sluimring sliep,
Van jeugd en schuldoosheid, waar de eerste uchtendstond,
Van rijper leeftijd mij tot andere droomen riep,
En 't dweepend jongling's hart zich gulde dagen schiep,
Maar die mijn hart, helaas! slechts in die droomen vond!
O! dáár, waar 't ruwe zand tot heuven zich vereent,
Waar mij geen jubelzang begroët van vogelenkooren,
En slechts het golfgeklots, zijn lied der dooden weent,
Heeft menig ideaal, zijn droomgif mij verleend,
Opdat ik sluimren mogt, en 't eerste morgengluren,
Des levens mij niet reeds, nog aan dat leven vreemd,
Zijn *waarheid* in de taal der werkelijkheid doen hooren.

Mijn Brielle, O, Vaarwel! Ras zullen andere zoomen,
Dan van mijn vaderland mijn licht en adem zijn!
Een land nog nooit gezien. Daar waar de milde stroomen.
En koesterende kus van gloênde zonneshijn,
Een vuurgloed van genot door de aderen moet doen stroomen;
Zooals geen stervling in Gods schepping ooit geniet!
Ik smacht naar 't bloentapeet, o, Java van uw dreven,
Naar d' eeuwgen rijkdom van uw kostbaar grondgebied;
En toch wat zult gij mij en aan mijn harte geven?
Zeg! Zult ge een enkele roos langs 't levenspad mij weven,
Of... plooit ge een lijkkleed mij in 't onbekend verschiep?
De zon verschroeit, die vlamt aan uwe hemelbogen,
En toch is 't eeuwge lente die daar den oogblik boeit!
O! dat mijn voet weldra uw grond betreden moge,
Terwijl mijn harte U verlangend tegengloeit!
En toch... al heb 'k U lief, o, Java! genee schatten,
Bedwelmend toegestroomd, begoochlend toegevoeid,
Schenken den zegenaam, die, Indie uw strand,
Nooit voor mijn hart zooals mijn Holland mag bevatten;
Den zegennaam van *Vaderland*.

OF IK U BEMIN?

Of 'k u bemin?

Ja! vraag 't de rozen die 'k strooi voor uw voeten,
Vraag het mijn oogblik als 'k u mag ontmoeten,
Hoe 'k u bemin!

Of 'k u bemin?

Ja vraag 't den lok van uw donkere haren,
Die ik, u eeuwig getrouw, zal bewaren,
U, die 'k bemin!

Of 'k u bemin?

Ja! als ik kussend aan 't harte u strengel,
Kan ik in woorden niet tolken, o, Engel!
Hoe 'k u bemin!

Of 'k u bemin?

Ja! boven alles, wat God schiep op aarde,
Zijn mij uw blik en uw kus van meer waarde.
U, die 'k bemin!

Of 'k u bemin?

Ja! kon uw hart mij uw weérmin betuigen,
'k Zou dan mijn knieën als slaaf voor u buigen,
U, die ik meer dan een afgod bemin!

SCHEIDEN.

Mijn Liefde voor U, is geen wuftheid van zinnen,
Maar innig opregt als de bloem mijner ziel;
Geen hart zal U ooit als mijn harte beminnen,
Zoo dankbaar voor 't geen mij ten deel in U viel.
'k Heb nooit U geveid, maar naar waarheid gehuldigd;
Mijn kus was opregt; wat ik sprak was steeds waar,
En dankbaar voor alles wat 'k U was verschuldigd,
Bad 'k God vaak zoo innig: „Ach! zegen toch haar!”

Ja! 'k heb als voor God u mijn knieën gebogen.
Gij, eindloos mij dierbaar, zoo vriendlijk en goed!
'k Vergeet nooit den blik van uw beeldschoone oogen.
Uw kus zoo betoovrend, genotvol en zoet.
Neen! nooit zal ik U en uw Liefde vergeten,
Maar altijd U danken, herdenken, hoe ik
Met U zooveel uren vol heil heb gesleten,
Een hemel genoot in uw kus en uw blik.

Mijn hart zal getrouw en U eeuwig betreuren;
Ach! 'k heb U zoo lief, en geen scheiden, geen tijd
Zal uit mijn gemoed ooit uw beeldtenis scheuren,
Gij zult mij steeds blijven, hetgeen gij mij zijt.
Ik zal om U treurend, U eeuwig herdenken,
U, die ik zoo trouw heb bemind, ja, aanbad,
En gij... wil uw zegen bij 't scheiden mij schenken.
Herinrend bewaren, hoe lief ik U had!

Ik huiver als 'k denk aan het lot ons beschoren;
 Dat welligt geen weerzien ons wacht op deez' aard;
 Dan breekt mij het hart en in mijnring verloren,
 Gevoel ik hoe dierbaar gij mij zijt en waard!
 Verhoor mijn gebed! Geef uw zegen mij mede.
 Als *gij* voor mij bidt, gaat het zeker mij wel!
 Want gij blijft mijne afgod! een ster op mijn schreden;
 Die 'k tranen zal schreijen bij 't nadrend vaarwel!

(IN EEN ALBUM.)

Si jamais j'ai promis amitié sans partage,
 C'est à vous, chere amie, que mon coeur la promet
 l'Amitié n'est elle pas une promesse sans gage.
 Que le coeur peut sentir mais la bouche ne pas dit?
 l'Amitié on en parle mille fois dans la vie.
 Et toujours un album est si plein d'amitié!
 Mais hélas! dans douleur ils flétrissent... amie!
 Tous... tous ces serments, comme une fleur de l'été.
 Mais crois moi! si jamais apres longues années,
 Peut etre blanchi vous verrez cet écrit;
 Plus pure, que le blanc de ces pages données.
 l'Amitié en moi t'offre le coeur d'un ami.

EEN BALKLEED.

De vrouw die Liefde zoekt, is schooner in het kleed,
Dat U der vormen-schoon als droombeeld blijft bewaren.
Dan in het open kleed dat vaak, meer dan zij weet,
De oogen van een man in 't boezemkleed doet staren,
Met schaamtelozen blik en schaamtelozen lach!
Dat gunt alleen een vrouw, die hare eigenwaarde
Niet zoekt in zedigheid, en wat ze ook denken mag,
't Stond schooner haar zoo zij voor zulk een blik zich spaarde!

De vrouw die Liefde zoekt, behoeft geen kostbaar kleed.
De blik die zij U schenkt van Liefde, is niet méér teeder,
Niet zoeter, wordt de kus die ze U genieten deed,
Al golft het schoonst satijn langs hare leden neder!
Voor hem, die haar bemint is ze altijd even schoon.
De tooi der weelde is valsch! Hoe zij ook wil behagen!
Hij, die haar Liefde zoekt, zal als zijn liefdeloon,
Een blik, een kus, maar nooit de tooi der weelde vragen!

BIJ DE KRATERS VAN DEN MERAPI.

(FRAGMENT.)

Gelijk een moeder, op heur aangebeden kind,
Dat zij, als afgod, trotsch en eindeloos bemint,
Een blik werpt als geen taal der lippen kan verklaren;
Zoo schijnt de avondzon op 't lagchend beeld te staren
Der schepping die daar rust! zich spiegend in de gloed,
Van roosverw en azuur, die schitteren in haar groet!
Geen enkle ademtogt, zweeft wieglend langs U heen,
O! doodsche vuurbergtop, noch kust uw grijze leên,
Met eeuwig scheppingschoon zoo eindloos mild beladen!
Geen enkle toon weerklinkt van 't lied dat uur tot uur,
Uwe grootsche werken zingt en huldigt, O, Natuur!
Nu ge U in 't kwijnend licht dier avondzon moogt baden.

En gindsch! dat blaauwend veld, het is een oceaan,
Die golvend henen vloeit, als of 't een beek mogt wezen!
Dáár ligt 't Sinkara meir. Hier blikte ge een woudzoom aan,
In trotsche fierheid aan den voet des doods verzezen!
En wien het schroeiend vuur van lava slechts liet staan,
Om dood en leven in te trotscher vorm te lezen!
Merapi! die beneën Singallang's voet ontmoet;
Hoe vaak hebt gij den band van schoonheid losgereten,
Der schepping die zoo kalm thans sluimert aan uw voet;
En wie toch zal de kracht der reuzenstormen meten,
Dien ge in uw doodschen en zoo sombren boezem voedt?

OPVOEDING.

Maria, 't lieflijk kind van naauwlijks zestien jaren
Kwam op elk bal in 't allerschoonst toilet!
Een flonkerglans, straalt uit de lokken van heur ravenzwarte haren,
Van diamanten. 't Kleed sleept weeldrig bij haar tred,
Als of heur rijkdom en heur schatten eindloos waren!
Maar arm, doodarm werd zij! Thans met geen praalvertooning,
Zag men Marie meer! Geen enkle diamant,
Vlamt in heur lokkental! In de armoevolle woning,
Betreuren de ouders nu hun hoogmoed en hun schand;
En treurig klonk de stem in 't ouderlijk gemoed:
Waarom uw kind zoo dwaas in weelde opgevoed?

BIJ EEN BOUQUET.

Als 'k zie hoe natuur door Gods hand werd getooid,
Met bloemen vol zoetheid en geuren.
Als 'k zie hoe het bladgroen de rooskelk omplooit,
En het schoone verband in haar kleuren.
Als 'k zie hoe natuur overal in haar kleed,
Een ruiker slechts is van veel bloemen;
Dan boeit mij de liefde, waar God dat meê deed,
En kan 'k Hem slechts eeren en roemen.

Maar als ik nu zie, hoe uw hart en uw hand,
Uit bloemen een ruiker doen rijzen;
Die rozen in 't midden, dat groen aan den rand,
Dan moet 'k ook u loven en prijzen!
Dan komt ge in mijne oogen Gods schepping nabij,
Uw smaak, uw gevoel doen me u eeren
Zulk bloemenkransvlechten, zóó lief, vol waardij,
Kon God slechts uw harte zoo leeren!

DICHTER ZIJN.

Mijn hart heeft genoten in vreugde en weelde,
Van 't schoone der schepping, wier rijkdom zoo boeit.
O! als zij haar schatten en grootschheid mij deelde,
Heeft vaak mijn gemoed van verrukking gegloeid.
Maar 'k was niet tevreden, gelukkig, o neen!
Ik kweekte een zielswensch: *uw* liefde alleen!

'k Was dichter en rijk mogt mijn harte zich laven,
Aan beelden geput uit mijn hart en mijn geest.
Men roemde mijn lied en benijdde mijn gave,
En mij is 't een bron van genieten geweest.
Maar 'k was niet tevreden, gelukkig, o neen!
Ik smeekte *uw* liefde, *uw* weermin alleen.

Maar thans! Gij hebt mij met uw liefde gezegend,
Den smeekling verhoord, mij die knielde aan uw voet.
Gij hebt met het innigst geluk mij bejegend,
Zoo zoet als mijn hart *nooit* op aard heeft ontmoet.
Thans ben ik tevreden, gelukkig, want nu,
Bezit ik die liefde, de *weérmin* van *U*!

TWEE DOODEN.

(AD MEMORIAM AMICITIAE AMORISQUE FRATERNÆ).

Gij moest dan reeds sterver: zoo jong en beschreid,
Gij broeder en zuster, wien naauwlijks het leven
Een lentegroet schonk, O! hoe kort was de tijd,
Dien gij u door God op deez' aard zaagt gegeven.

Vereend door uw liefde, vereend voor altijd,
Ontloken de rozen u mild op uw schreden,
En thans, jonge dooden! die dierbaar mij zijt,
Zijn 't rozen, die beiden uw graven bekleeden!

Reeds speelden uw kindren. Uw hope en heil,
Aan 't harte der moeder, den vader ten zegen.
Gij hadt al uw liefde en zorgen hen veil,
En ging nog zoo'n toekomst van zielsgenot tegen!

En thans! het zijn weezen, ach! jong en alleen!
O! broeder en zuster, waarom moest gij sterven,
En gingt gij, zoo vroeg van het kinderhart heen,
Dat noch uwe zorg, noch uw liefde kon derven?

Vaarwel! eeuwig wel! Sluimer zacht, tot den tijd,
Dat weerzien ons wacht, 't geen eens zijn zal na dezen.
'k Zal trouw *U* herdenken, nu gij niet meer zijt,
En tranen *U* schreijen, te zaam met uw weezen!

EENE MOEDER AAN HAAR VADER.

Als ik mij spiegel in 't oog van mijn kind,
En aan mijn boezem die dierbare Engel!
Kozend en kussend verzorg en omstrengel,
Druk aan het hart, dat haar eindloos bemint!
Dan smeek ik God, dat Hij haar zal bewaren,
Redden en hoeden voor 's levens gevaren,
Zegen haar schenken en leed haar besparen;
Dat zij op aarde slechts levensheil vind!

O! wat behoed en verzorg 'k haar dan trouw,
En toch, zij weet niet onschuldig, aanminnig,
Hoe haar mijn harte zoo teeder en innig,
Eindloos omstrenglen en liefkozen zou;
Wel lacht haar oog mij zoo vriendlijk dan tegen,
Is mij haar lach, mijn verrukking, mijn zegen,
Die mij het hart van genot doet bewegen,
Meer dan 'k in woorden of beden ontvouw!

't Kind kent de liefde van 't ouderhart niet!
't Lacht als wij huivren bij ziekte en lijden,
't Speelt met de tranen die 't oog ons ontglijden.
't Leven is haar slechts een rozengebied.
't Weet niet, hoe zorgvol wij 't koestren en hoeden,
Dat ons geen goud, haar gemis zou vergoeden,
Eeuwig ons harte van smart dan zou bloeden;
Neen! dat bevat en gevoelt zij nog niet!

'k Was eens als Betsy en lag op uw schoot
Moeder! wier zorgen ik steeds zal gedenken,
Gij, die mij voedde, bij 't levenskracht schenken,
Gij, welker liefde ik eindloos genoot!
Maar toen reeds lag met uw liefde te gader,
't Harte mij na aan een dierbaren vader,
Dankbaar lag altijd mijn hart ook hem nader,
Voor 't geen zijn liefde op Tjogrek me ontsloot.

U! wien ik liefheb en innig bemin!
Vader! nooit kan ik naar waarde U danken;
't Biddende hart is te zwak in zijn klanken,
Vindt voor dat danken geen woorden, geen zin!
Gij hebt mij liefdrijk gehoord in mijn leven,
Bloemen mij strooijend, met rozen doorweven,
Mij uwe teederste zorgen gegeven,
Voerden ten lusthof van 't leven mij in!

Nog voert naar Tjogrek herinring mij heen!
Schept mij de plaatsjes, waar 'k stoeide en speelde,
Bloemen U plukte, O! zoet zijn die beelden,
Die ik bewaar uit dat verre verlêen!
Vader! 'k herdenk dan uw liefde, zoo teeder;
Buig mijne knieën u dankende neder,
Droom U, en Tjogrek, en allen mij weder;
Smeek voor u allen Gods zegen alleen!

Tijd snelt voorbij, en het leven rolt voort;
Thans eindde ook weder een jaar van uw leven,
God! moge U zegen in 't komende geven,
Dan is 't gebed van mijn harte verhoord!
Dat Hij u spare, u zegne en loone.
Al uwe zorgen naar waarde bekroone!
Dat zich Zijn hand u ten schutse betoone,
Dan wordt uw pad door geen onheil gestoord!

God schenkt gehoor aan 't gebed van een kind!
 'k Wil op dien dag mijne handen Hem vouwen,
 't Bidden mijns harte aan Hem toevertrouwen.
 Bidden voor U, die mijn hart zoo bemint!
 Ik zal Hem smeeken u nog vele jaren,
 Voor uw gezin en de uwen te sparen,
 U, mij zoo dierbaar, voor leed te bewaren,
 Leed, dat men vaak in het leven zoo vindt!

O, leef gelukkig! En dat slechts uw voet,
 Trede op rozen, wier doornen niet wonden!
 Zij slechts uw pad met een bloemkleed omwonden!
 Dat u vergeldend, de toekomst begroet!
 O! wees gelukkig mijn vader! uw leven,
 Zij, ons ten zegen, nog lang ons gegeven.
 Om, bij ons weerzien U bloemen te weven,
 Zooals 't een kind voor haar vader slechts doet!

Ja! wees gezegend, mijn vader! Vaarwel!
 Tot ik u weerzie, in zalig verrukken,
 Dankbaar aan 't liefdrijke hart U mag drukken;
 O! bij dat beeld, klopt het hart mij zoo snel!
 'k Wijde u een traan, die ontvloeit aan mijne oogen;
 Vader mij dierbaar, O! innig bewogen,
 Smeek ik slechts heil voor u af van den Hoogen,
 Bid ik Gods Zegen U toe, o, Vaarwel!

BIJ DE SEINPAAL TE PADANG.

De gloënde stralengloed van 't tropisch zonnebranden,
 Straalt op het waatrenvlak, Sumatra! dat uw stranden,
 Gelijk een gordelzoom de rotsenheup omsnoert,
 Gaas schijnt het blanke schuim dat stuwend bruischt en kronkelt,
 En als een paardenkrans, aan Padangs voeten fonkelt,
 De zee is liefelijk nu haar geen storm beroert,
 Nu ze op haar blaauwend vlak de ranke bodem wiegelt,
 Wier trotsche top zich fier in uwen hemel spiegelt,
 Nu zich Sumatra's zoon in 't zwakke vaartuig waagt,
 Dat ze als een witte stip, op hare golven draagt!

Daar ligt een korrel van uw grootsche scheppingstukken
 Natuur, die gij hier schiept in wilde harmonij!
 Wat deed u, rotsenkind, van 't moederharte rukken,
 Als waart ge een banling uit uw zustren, ruw als gij!
 Die één in vorm, elkaar de reuzenvoeten drukken,
 Hoe duizendwerf verstrooid, in vreemde ketenrei,
 Als bloesemknoppen na een vreeslijk herfstgetij!

Maar als een schutse voor de hulk der bleeke zonen
 Van kouder zonnegloed, die op de zeeën wonen.
 Het dondren van d'orkaan, der sombren oceaen,
 Ten rigtsnoer 't schitterend veld van 's hemels zonnebaan,

Trotseren door hun wil, om verre van zijn stroomen,
Goud, voor de vruchten van Sumatra te bekomen.
Zoo Poeloe Pisang, beurt gij 't eenzaam rotsenhoofd;
Dat bij het stormgeloei, hen veiligheid belooft!

Ginds! blaauwt in 't eindloos ruim Merapi's vuurbergtop!
Gegroet gij reuzentelg van onbevatbre krachten.
Nog dwaal ik in mijn geest tot aan uw kraters op.
En huiver! welk een kleed van duistre eeuwenachten,
Plooit ge om dien killen kruin, en welk een menschenal,
Wier oog u heeft gezien of nog aanschouwen zal!

En *aan* deez' heuvelvoet in palmbosch diep verloren,
Welks breede bladrenkruin een groenend harnas weeft,
Waarop het nevelgaas van morgendaauw nog zweeft,
Ligt Padang! Als een slang die uit de bergtophollen,
In bogt op bogt zich kronkelt om zijn groene leên,
Snelt de Moeara naar het oceaangebied heen,
Waar de apenberg den voet in 't schuimend zeenat stelt,
Die stormgeloei weerstaat, en dondrend golfgeweld!

En *op* deez' heuvelrug waar duizend heesters groeijen,
En boomen welker stam in rotsgrond woelt en leeft,
Zijt gij zoo wild natuur! Zie, bloemen die er bloeijen,
Zijn geurloos, en het kleed dat ge *aan* deez' bergen geeft,
Is groen, maar doodsch en toch vol grootsch, verheven leven!
En wild is 't beeld dat gij mij van uw werk mogt geven
Dat ieders hulde vraagt en naar bewondring streeft!

EENE MOEDER AAN HAAR KIND.

Engel! met uw vriendelijke oogen,
Met uw zoeten, lieven lach!
Die mij altijd teer en innig
Aan het moederharte lag!
O! groeit op, leer spoedig loopen,
'k Zal u steunen op uw schreên;
Al wat goed u is en zegen,
Wordt u door mij toegebeên!

Ja! groei op, en alle dagen,
Zult gij denken, zoo 'k vertrouw,
Aan mijn zorgen, aan mijn liefde
En mijn teedre moedertrouw!
O! dat God u steeds behoede,
U, die ik van Hem ontving;
'k Zal Hem al zijn zegen vragen
Voor mijn jongste lieveling!

Ik gevoel mij zoo gelukkig,
Als gij aan mijn boezem speelt,
En ge met uw blik en handjes,
Reeds uw wenschen mededeelt,
Wat ben 'k dankbaar, wat ben 'k blijde,
Als gij daar zoo sluimrend rust,
En een frissche slaap uw wangen,
Met dien zachten roosgloed kust.

Als gij slaapt, zal 'k u bewaken,
 U verzorgen, en mijn mond,
 Kussend „Goeden nacht!” u wenschen,
 Tot den nieuwen morgenstond;
 Als gij speelt, zal 'k u beschermen,
 Speel maar op mijn moederschoot;
 Ik gevoel, u te bezitten,
 Zulk een zegen, eindloos groot!

Wordt gij wakker, wilt gij stoeijen,
 Dartlend spelen met mijn haar?
 'k Zal u in mijne armen dragen,
 Zulk een last is nooit te zwaar;
 'k Wil u kussen, liefdrijk kozen,
 'k Kus, hoeveel, U nooit genoeg,
 'k Wordt nooit moe, hoelang ook, engel!
 Ik u in mijne armen droeg!

O, groei op! mijn kind, mijn leven,
 'k Kan niet tolken wat het zegt,
 Zulk een Engel te bezitten.
 Die zoo na aan 't hart mij legt,
 Kom! laat 'k u mijn zegen geven,
 Op uw voorhoofd, zoo bemind!
 Engel! God verhoor de beden,
 Van uw moeder voor haar kind!

TJOGREK.

O, Java! schoon land, met uw geuren en bloemen,
 Uw hemel zoo schitterend, uw bodem zoo rijk.
 Geen dichter wiens lied u naar waarde kan roemen;
 Geen land in Gods schepping was ooit u gelijk!
 Uw boezem bruischt op, door het vuur van vulkanen,
 Het golfschuim der zeeën speelt wild aan uw voet,
 De zonglaus verblindt, die ontvlamt aan de banen
 Uw's hemels, die brandend den oogblik begroet.

Schoon land! wees gegroet, wees gevierd en gezegend;
 Mijn hart is aan u uit erkentnis gehecht.
 Uw grond heeft mijn paden met bloemen bejegend,
 Die 't leven om harte en slapen mij vlecht.
 O! geef dat mijn hart in verrukking u huldigt,
 Dat 'k dankend u noeme, schoon land mij zoo waard;
 Ik ben u den zegen en 't zielsheil verschuldigd,
 Dat liefde en vriendschap mij bragten op aard!

Een luthof vooral, die daar rust aan de voeten
 Des Salak's; wier vuurtop in neevlen zich hult!
 O! Tjogrek, welks aanblik ik nooit mogt begroeten,
 En toch mij het hart met genieten vervult!
 Wat boeit daar de Schepping in eindloos betooven,
 En spreekt van Gods Almagt op berg en in dal;
 In beelden die lokkend de zielen verovren,
 Wier grootschheid geen taal u vertolken zal!

Daarheen, o! vriendin, doet herinnring u zweven;
 Daarheen trilt mijn hulde, mijn vriendschapsgezag.
 Ook ik had mijn jeugd, en het jeugdige leven,
 Snell' voort als een droombeeld, herinnring duurt lang!
 Daar snelde uw jeugd aan het harte der moeder,
 Die u heeft geliefkoosd, gevierd en bemind,
 Daar was u een nijvere vader ten hoeder,
 Wiens harte zoo na legt aan 't hart van zijn kind.

Daar hebt gij gespeeld en gedarteld met bloemen,
 Wier kelken verwelkten op 't pad voor uw voet;
 Daar mogten en broeder en zusters u roemen,
 Wier beeldtnis alleen thans het scheiden vergoedt;
 Daar groeide gij op, tot de morgen van 't leven
 Ontlook in de bruidskrans met mirten getooid,
 En liefde, den band dien slechts Englen ons weven,
 Met rozen uw pad heeft gesierd en bestrooid.

En thans! ver van hen, die u allen herdenken,
 Uw broeders en zusters, die gij daar verliet,
 Uwe ouders, die zegen en liefde u schenken,
 Wier bron nooit verdroogt, of vervloeit of vervliet.
 Ik breng u, al heeft nooit mijn blik u bejegend,
 Mijn hulde, o Tjogrek! 't gebed van mijn geest;
 Wees met uw bewoners gegroet en gezegend
 Om haar, wie gij altijd zoo waard zijt geweest.

TWEE MOEDERS.

Het einde kwam! het bleeke kind was uitgeput en afgemat;
 De moeder die ter neergedrukt, aan 't somber ziekbed nederzat,
 Wierp vragend haren blik op mij, maar 'k sprak geen woord en staarde
 Op 't stervend kind, dat voor mij lag, vermagerd tot op 't been! [alleen,
 De dood trad in! het jeugdige wicht, dat na aan 't moederharte lag,
 Had zoo geleden maanden lang. De hoop die 'k heden flikkren zag,
 Verdween weer morgen; 't leven was den strijd des doods ten laatste moe,
 En 'k drukte in weemoed 't jeugdige lijk de matgebroken oogjes toe!

De moeder weende en staarde lang op 't lijkje, kil en koud en bleek,
 'k Zag hoe zij bevend hare hand langs 't matte, doode voorhoofd streek,
 Hoe zij heur innige kussen schonk en drukte op den kleinen mond,
 Welks lachje 't moederhart weleer, zoo zorg- en liefdevol verstond!
 'k Gevoelde wat zij lijden moest, mijn oog werd ook van tranen nat,
 Weg was heur hoop, en wat heur hart zoo innig God gebeden had,
 Heur droom was uit, heur harte leeg, heur lieveling hooploos haar ontruikt,
 En voor den somberen krans des doods een schuldelooze knop gepluikt!

Daar zie ik u, en op uw schoot stoeit dartlend, vrolijk 't lieve kind,
 Met zoet gelaat en zoeten lach, en oogjes blaauw als 's hemels tint,
 De roosblos op den vollen wang, zoo vriendlijk, lief, een engelenbeeld,
 Waarmee ge in onvermoeide lust en eindelooze kussen speelt.
 Dan straalt uw blik van zoet geluk, en zegen spreekt uit uw gelaat!
 Als ik dat zie en u mijn oog dan stil bespied en gadeslaat,
 Gevoel ik wat uw hart gevoelt, wat zegen u verruikt, ontgloeit:
 Ik zie het schoone moederbeeld, waar naast de frissche roosknop bloeit!

En denk ik dan terug aan 't kind, dat ach! zoo jong ten grave ging,
 Dan acht 'k uw zegen grooter nog dien ge in uw lieveling ontving:
 Dan klopt mijn hart van warm gevoel en innig bidde ik, dat God,
 Uw bloemknop hoede en beschut, voor stormen van des levens lot!
 Dan staar ik op dat zacht gelaat, en draag haar in mijne armen rond,
 Of kus de rozenwangen haar. En met dien kus van mijnen mond,
 Vraag 'k zegen voor dat lieve kind, bescherming voor verdriet en smart;
 Het is uw schoonst geluk en heil, de zegen van uw moederhart!

AAN BETSY. *Haar*

Altijd lacht gij mij zoo tegen,
 Vriendlijk en aanvallig kind!
 Voelt ge 't hoe 'k u ben genegen,
 Hartlijk u heb lief gekregen,
 En u lief en aardig vind?

Zegen moge u verbeiden,
 Rozen strooijen voor uw voet!
 O! ik zal ten allen tijden,
 U mijn vriendschapsbede wijden,
 Dat u God bescherme en hoed!

Lieveling
 Betsy! blijf steeds lief, aanminnig,
 Vriendelijk en goed en zacht;
 Word niet ijdel of veelzinnig,
 Streef naar liefde, trouw en innig;
 Liefde is 't zoetste wat u wacht.

En ontluik gelijk de bloemen,
 Frissche knop, bemind, gevierd!
 Zorg, dat men u nedrig noeme;
Nederigheid is meer te roemen,
 Dan verbeelding die ontsiert.

Denk altijd in later dagen,
 Wat gij eens van haar genoot,
 Die aan 't hart u heeft gedragen,
 Ach! haar zorg u toegedragen,
 Vriendlijk kind! was eindloos groot!

Heb haar lief en leer haar achten,
 Eeren voor haar moedertrouw!
 Leer haar voorbeeld te betrachten,
 Kind! dan zal u zegen wachten,
 Als *gij* moeder zijt en vrouw!

EENE JONGE VROUW.

Hoe ook een mirttenkrans moog sieren,
 Als bruidstooi in het donker haar,
 Hoe andre vrouwen hoogtij vieren,
 En, knielend voor het echaltaar,
 Met gansch heur ziel den man behooren,
 Die de eerste liefde ontvlammen deed,
 En van die liefde de uitverkoren,
 Met haar een rozenpad betreedt!

Niet zoo voor u! Der liefde rozen,
 Ziet gij niet bloeijen voor uw voet,
 Geen blik, die u de wang doet blozen,
 Zooals een blik van liefde doet;
 Wacht u van hem, den man wien 't leven,
 Reeds van genot verzadigd heeft,
 Wiens kus zoo koel en koud gegeven,
 Als ijs op uwe lippen kleeft.

Zijn kus, zoo koud, kan nooit doen smachten,
 Naar 't hoog genot van liefde en min;
 Hij voert u nooit, al zou hij 't trachten,
 Den hemel van genieten in.
 Gij moogt hem in uwe armen strenglen,
 Uw kus is hem geen zaligheid;
 Voor hem zijt gij geen beeld der englen,
 Hoe schoon ge ook en betooverend zijt!

Uw schoone mond, uw donkre oogen,
 Uw zoete lach zijn hem niets waard;
 Hem is der liefde alvermogen,
 Een schijnbeeld, niet bestaande op aard!
 Hij zal u nooit van liefde spreken,
 U kozend kussen, teêr en zoet,
 Niet biddend om een kus u smeeken,
 Zijn knieën brengen aan uw voet.

En toch voor liefde en min geboren,
 Kunt gij slechts droomen, jonge vrouw!
 Van hun genot en hoe, verloren,
 Uw levensheil verkwijnt in rouw.
 Uw schoone mond ter kus geschapen,
 Uw vormen, welker schoon verblindt,
 Doen toch naar liefde en weermin haken,
 En smachten tot gij hen eens vindt.

Tot zoolang kan 'k u slechts beklagen,
 Dat gij eens liefde's zoet geniet;
 Het hart der vrouw, wat 't ook kan dragen,
 Koud zijn voor liefde, kan het niet!
 Want liefde is voor de vrouw het leven,
 Heur oogenlicht, heur hartegloed!
 Het schoonste wat haar de aard kan geven,
 Het zachtste heil voor haar gemoed!

LIEFDE.

Een lichtental weerkaatst vol gloed van 't spiegelglas den hellen glans,
 Waarin zij haar toilet bespiedt. Reeds roept de feestmuziek ten dans.
 Zij is gereed, maar onvoldaan strijkt zij langs 't kapsel hare hand,
 Waar bloemen schitteren in het licht van fonkelende diamant.
 Heur sierlijk haar, welks donkre gloed terugkaatst op het lief gelaat,
 Golft door die bloementritsen heen, en wijl zij zich dus gadeslaat,
 Plooit weemoed haar den schoonen mond en kwijnend staart haar
 blik daarheen.

Ach, zij wil toch de schoonste zijn voor *hem*, ja slechts voor hem alleen;
 Zij mijmert lang wat haar ontbrekt, als zij nog eens een schoone roos,
 De schoonste die haar tuin haar schonk, als sieraad voor haar kapsel koos,
 Zou dat niet schooner staan, en snel schikt zij de geurge bloem in 't haar,
 Maar, onbevredigd werpt ze haar weg „Wat 'k dacht en hoopte u
 toch, niet waar?

Ach! rozen zijn niet schoon genoeg, en 'k heb geen schooner bloem
 voor hem.

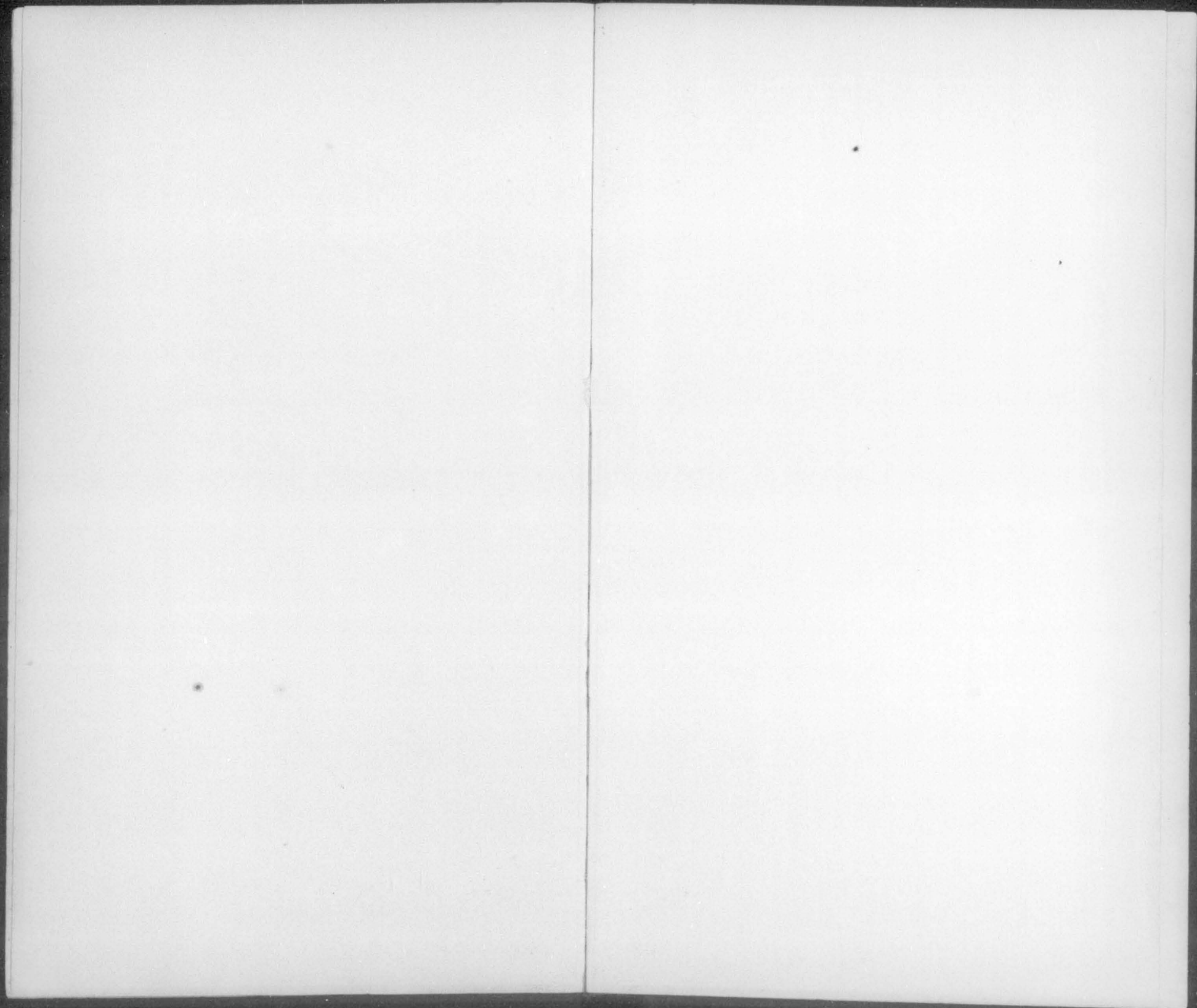
Toen hij 't vernam, kust hij haar lang, klinkt, bevend van geluk
 zijn stem:

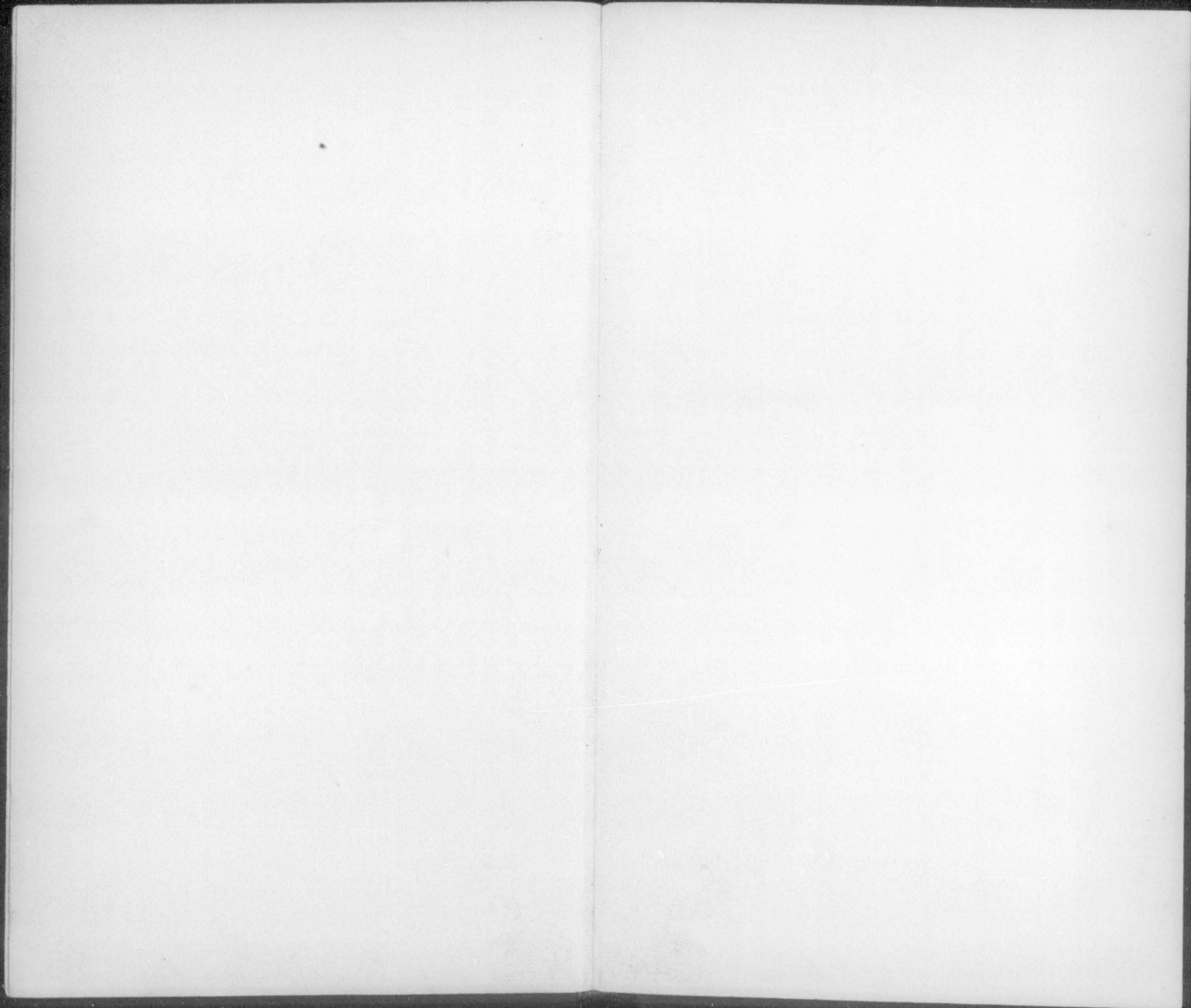
O! Gij die mij zoo eindeloos goed! eene Engel zijt op deeze aard,
 Uw Liefde is mij de schoonste bloem, mij boven alles lief en waard!

WATERSNOOD.

Gevoelt gij u het hart niet breken,
Als gij dat tal rampzaalgen ziet,
Die u, de handen vouwend, smeeken,
Dat gij hen hulp en redding biedt?
Gevoelt gij niet, wie ge ook moogt wezen,
Dat van het uw, 't geringste deel,
Als gift dien armen toegewezen,
Hen welkom is, en eindloos veel!

Ach! zijt gij arm, toch zijt gij rijken
Bij hen zoo hulpeloos en naakt,
Maar gij vooral kunt 't leed doen wijken,
Gij, op wier pad slechts weelde blaakt!
Uw rijkdomsgift kan hulpe brengen,
En dankend zal het armental,
U tranen van erkentnis plengen,
Dat u ten zegen wezen zal.

a.